

Sygn. akt I CSK 214/08

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Parafii w Ł.

przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie X.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2008 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 17 stycznia 2008 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala skargę kasacyjną; zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Powód – Parafia w Ł. domagała się zasądzenia od Skarbu Państwa - Wojewody X odszkodowania za szkodę spowodowaną niezgodnym z prawem przejęciem przez Skarb Państwa nieruchomości położonej w Ł., stanowiącej działkę o pow. 5a 21 m². Według strony powodowej, szkoda wynosiła 1.700.000 zł i obejmowała także utratę korzyści związanych z niemożnością korzystania z nieruchomości zgodnie z jej przeznaczeniem.

Sądy meriti za podstawę rozstrzygnięcia przyjęły następujące ustalenia faktyczne.

Dla spornej, zabudowanej nieruchomości, składającej się z kilku działek, prowadzona jest księga wieczysta KW nr (...) i jako właściciel tej nieruchomości ujawnione zostało Zgromadzenie (...) w Ł. Wpisu takiego dokonano, pomimo że Zgromadzenie nie było osobą prawną, nie mogło więc być podmiotem praw i obowiązków. Zgromadzenie (...) działało przy Parafii (...) w Ł. i Parafia ta (strona powodowa) była właścicielem majątku Zakonu. Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w R. – Urząd Spraw Wewnętrznych decyzją z dnia 8 września 1989 r. zarządziło likwidację stowarzyszenia pod nazwą Zgromadzenie (...) i przejęcie jego majątku na rzecz Skarbu Państwa (Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Ł.). Podstawę prawną tej decyzji stanowiły art. 26 i 27 ustawy z dnia 27 października 1932 r. o stowarzyszeniach (Dz. U. Nr 84, poz. 808, ze zm.). Nieruchomość objęta sporem przekazana została w 1970 r. Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Ł.. W 1971 r. ustanowiono na nieruchomości użytkowanie wieczyste na czas nieoznaczony na rzecz Wojewódzkiej Spółdzielni (...) w R. – Oddział w Ł.. Gmina Miasta Ł. nabyła z mocy prawa własność działki nr (...)/1, powstałej z parcel pb (...)/1, (...)/2 i par. (...), objętych księgą wieczystą nr (...). W grudniu 1993 r. Gmina ustanowiła na rzecz Powszechnej Spółdzielni (...) w R. – Oddział w Ł. prawo wieczystego użytkowania nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...)/1 o pow. 4 a 54 m² oraz przeniosła na rzecz tej Spółdzielni własność znajdujących się na tej działce zabudowań. Do chwili obecnej działka ta znajduje się w użytkowaniu wieczystym PSS „S.(...)” w Ł. Powodowa Parafia wystąpiła o wszczęcie tzw. postępowania regulacyjnego na podstawie przepisu ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła katolickiego w RP (Dz. U. Nr 29, poz. 159 ze zm., cyt. dalej jako „ustawa z 1989 r.). W postępowaniu tym żądała przywrócenia własności upaństwowionej nieruchomości. Postępowanie regulacyjne zakończyło się rozprawą w dniu 27 lutego 2004 r. W protokole tej rozprawy stwierdzono, że nie doszło do uzgodnienia stanowisk stron w kwestii zgłoszonego żądania Parafii oraz nie doszło pomiędzy stronami do zawarcia ugody. O takim sposobie zakończenia postępowania Komisja Majątkowa poinformowała strony pismem z dnia 4 marca 2004 r. z pouczeniem o dalszym sposobie dochodzenia roszczeń związanych z nieruchomością. W marcu 2004 r. Parafia (...) wystąpiła z wnioskiem o stwierdzenie wydania z naruszeniem prawa decyzji Prezydium WRN w R. z dnia 8 września 1969 r. Ostatecznie Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji Decyzją nr 2/2005 r. z dnia 17 sierpnia 2005 r. stwierdził, że decyzja z 1969 r. wydana została z rażącym naruszeniem

prawa, jednakże nie można stwierdzić jej nieważności, gdyż wywołała nieodwracalne skutki prawne.

Rozpoznając sprawę ponownie, Sąd pierwszej instancji zasądził na rzecz strony powodowej kwotę 676.766,25 zł, a w pozostałej części powództwo oddalił. Kierując się wskazaniem zawartym w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22 lutego 2007 r., Sąd Okręgowy stwierdził, że w postępowaniu administracyjnym, mającym na celu prawną weryfikację decyzji z dnia 8 września 1969 r., stroną tego postępowania była Parafia (...) w Ł. Parafia ta wykazała fakt poniesienia szkody w postaci utraty własności nieruchomości, której wartość rynkową przy pomocy opinii biegłego określono na kwotę 409.050 zł. Wartość utraconych korzyści (w postaci użytkowania stosownego czynszu najmu) wynosiła 267.716 zł. Jako podstawę orzekania Sąd Okręgowy przyjął przepis art. 417¹ § 2 k.c.

Apelacja strony pozwanej została oddalona jako nieuzasadniona. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sadu pierwszej instancji, że stroną postępowania administracyjnego (stwierdzenie wydania decyzji z dnia 8 września 1969 r. z naruszeniem prawa) była powodowa Parafia. W niniejszym postępowaniu sądowym doszło do wzruszenia domniemania przewidzianego w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (j.t.: Dz. U. z 2001 r. Nr 1361 ze zm., cyt. dalej jako „u.k.w.i.h.”), ponieważ zostało wykazane, że właścicielem spornej nieruchomości była powodowa Parafia. Sąd uznał za nieuzasadniony zarzut naruszenia art. 64 ust. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Wskazując na fakt związania Sądu Apelacyjnego ocenami prawnymi zawartymi we wspomnianym wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 12 lutego 2007 r. w zakresie określenia reżimu prawnego zgłoszonego w danej sprawie roszczenia odszkodowawczego, Sąd Apelacyjny – orzekając ponownie - przyjął, że przepisy ustawy z dnia 17 maja 1989 r. mają zastosowanie wyłącznie do tych roszczeń, które zostały zgłoszone w trybie tej ustawy. Natomiast w innych sprawach zastosowanie znajdują przepisy powszechnie obowiązujące. Uzyskanie przez stronę powodową decyzji weryfikacyjnej Ministra z dnia 17 sierpnia 2005 r. otwierało drogę do dochodzenia od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych na podstawie art. 417¹ § 2 k.c. Nie mógł zatem znaleźć zastosowania przepis art. 64 ust. 2 ustawy z 17 maja 1989 r., przewidujący termin zawity do dochodzenia roszczenia przed Sądem, gdy zespół orzekający lub Komisja Majątkowa w pełnym składzie nie uzgodniły orzeczenia i zawiadomiły o tym pisemnie uczestników postępowania.

W skardze kasacyjnej pozwanego Skarbu Państwa podniesiono zarzuty naruszenia art. 234 k.p.c. w zw. z art. 3 ust. 1 u.k.w.i.h. oraz w zw. z art. 1025 k.c. i w zw. z art. 679 k.p.c. Eksponowano także zarzuty naruszenia art. 417 § 1 k.c., art. 63 ust. 1 pkt 1-3, art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy - kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 162, poz. 1692) w zw. art. 160 k.p.a. W ocenie skarżącego, w rozpatrywanej sprawie podstawą prawną rozstrzygnięcia powinien być art. 160 § 4 k.p.c. a nie art. 417¹ § 2 k.c. Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego o odrzucenie pozwu w stosunku do Skarbu Państwa, ewentualnie – o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania lub oddalenie powództwa w całości w stosunku do Skarbu Państwa – Wojewody X.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

I. Należy podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego, że domniemanie prawne, przewidziane w art. 3 ust. 1 u.k.w.i.h., może być obalone w każdym postępowaniu, w którym ocena prawidłowości wpisu ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu. W obecnym postępowaniu o odszkodowanie istotne znaczenie miało przesądzenie prawno-rzeczowego statusu spornej nieruchomości, a więc ustalenie tego, że powodowa Parafia była jej właścicielem w chwili wyrządzenia szkody i w chwili dochodzenia roszczenia odszkodowawczego. Zgromadzenie (...) nie było osobą prawną i nie mogło być samodzielnym podmiotem praw i obowiązków. Nie było zakonem, stowarzyszeniem i zgromadzeniem w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. Nr 93, poz. 808 ze zm.) i nie podlegało rejestracji. Wspomniany Zakon funkcjonował w ramach prawno-organizacyjnej struktury powodowej Parafii i Parafii tej przysługiwało prawo własności spornej nieruchomości. W postępowaniach administracyjnych (kwestionujących decyzje z dnia 13 sierpnia 1969 r. i z dnia 8 września 1969 r.) oraz przed Ministrem Spraw Wewnętrznych i Administracji występował zawsze proboszcz Parafii, będący jednocześnie Dyrektorem Zakonu.

Należy stwierdzić, że nie było kwestionowane „nabycie” spadku przez Zgromadzenie III Zakonu i tym samym nie kwestionowano sukcesji ogólnej obejmującej sporną nieruchomość. Zgromadzenie nie miało osobowości prawnej i funkcjonowało w ramach prawno-organizacyjnej struktury powodowej Parafii także w czasie otwarcia spadku. Nie pojawił się w związku z tym problem nabycia spadku (nieruchomości) przez

inny podmiot niż wspomniana Parafia, czyli konieczność – jak podnoszono w skardze – „ustalenia nowego spadkobiercy”.

Z tych względów za nieuzasadnione należy uznać zarzuty naruszenia art. 234 k.p.c. w zw. z art. 3 ust. 1 u.k.w. i h. oraz art. 1025 k.c. w zw. z art. 679 k.p.c.

II. Z ustaleń faktycznych Sądów meriti wynika to, że powodowa Parafia wystąpiła o wszczęcie postępowania regulacyjnego na podstawie ustawy z dnia 17 maja 1989 r. i żądała „przywrócenia Parafii własności upaństwowionej nieruchomości [s. (...) uzasadnienia zaskarżonego wyroku]. Postępowanie regulacyjne zakończyło się stwierdzeniem, że nie doszło do uzgodnienia stanowisk stron w kwestii zgłoszonego żądania, nie doszło także do zawarcia ugody. Strony postępowania odmiennie oceniają sytuację prawną powodowej Parafii w obecnym procesie odszkodowawczym. Jeżeli pozwany Skarb Państwa powołuje się na prekluzję wynikającą z art. 64 ust. 2 zd. III ustawy, powodowa Parafia eksponuje prawną odrębność reżimu dochodzenia odszkodowania po uzyskaniu decyzji weryfikacyjnej Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 sierpnia 2005 r., który wyłącza możliwość zastosowania wspomnianej prekluzji (art. 417¹ § 2 k.c.).

Wypadnie zwrócić przede wszystkim uwagę na zasadniczy cel przepisów ustawy z dnia 17 maja 1989 r. w zakresie wprowadzenia szczególnego, tzw. regulacyjnego trybu dochodzenia roszczeń przez kościelne osoby prawne (w tym – przez parafie, art. 72 ustawy) „w przedmiocie przywrócenia im własności nieruchomości lub ich części” (art. 61 ust. 1 ustawy). Chodzi tu o uproszczenie (w stosunku do ogólnych reguł prawa) postępowania przed Komisją Majątkową (zeS.(...) orzekającym), przebiegającego w sposób koncyliacyjny (a nie władczy) z możliwością definitywnego zakończenia tego postępowania także w sposób odpowiadający uczestnikom postępowania (wydaniem uzgodnionego orzeczenia lub ugody; art. 64 ust. 1 i art. 63 ust. 4 ustawy). Z polityczno-prawnego punktu widzenia rozwiązania takie zmierzają niewątpliwie do spowodowania usunięcia stanu pokrzywdzenia Kościoła Katolickiego w okresie powojennym, przy czym honorują one jednocześnie autonomiczny status tego Kościoła także w sferze jego uprawnień majątkowych. Wspomniany cel ustawy powinien być brany pod uwagę przy interpretacji postanowień działu IV ustawy, przewidujących przyznanie kościelnym osobom prawnym ochrony prawnej w zakresie przysługujących im roszczeń odszkodowawczych, powstałych w związku z wydaniem wadliwych decyzji administracyjnych i ingerujących w sferę prawa własności ich nieruchomości. Co więcej,

taki ochronny sens wspomnianych przepisów ustawy z 1989 r. ujawnia się tym bardziej de lege lata po dokonaniu istotnych zmian ustawodawczych obejmujących deliktową odpowiedzialność Skarbu Państwa w omawianej dziedzinie.

Analiza art. 61-64 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. prowadzi do wniosku, że przepisy te przewidują trzy zasadnicze kategorie roszczeń „regulujących” określonych w art. 63 ust. 1 pkt 1-3 ustawy i poddaje je odpowiedniemu reżimowi prawnemu przynajmniej w kilku płaszczyznach. Roszczenia te ograniczono do grupy nieruchomości wymienionych w art. 61 ust. 1 i 2 ustawy. Przewidziano określoną sekwencję ich dochodzenia przez wnioskodawcę. W razie niemożności uczynienia zadość dwóm pierwszym roszczeniom („przywrócenie własności nieruchomości” lub „przyznania odpowiedniej nieruchomości zamiennej”) możliwe jest uwzględnienie roszczenia o „przyznaniu odszkodowania” (art. 63 ust. 1 pkt 3 ustawy). W każdym razie przy zachowaniu takiej, ustawowej sekwencji roszczeń postępowaniem regulacyjnym będzie z pewnością objęte roszczenie wskazane przede wszystkim we wniosku kościelnej osoby prawnej. Wymienione kategorie roszczeń mogą być objęte uzgodnionym orzeczeniem (art. 64 ust. 1 ustawy) lub ugodą zawartą przed zeS.(...) orzekającym (art. 65 ust. 5 ustawy). Przewidziano możliwość definitywnego wygaśnięcia tych roszczeń w wyniku upływu (z reguły) niedługich terminów (por. art. 62 ust. 3 ustawy i art. 64 ust. 2 ustawy). Wnioskodawca w toku postępowania regulacyjnego może zrzec się prawa własności nierolniczej nieruchomości zamiennej na rzecz innej kościelnej osoby prawnej, przy czym zrzeczenie takie włącza się do treści ugody lub orzeczenia zespołu orzekającego (art. 63 ust. 6 ustawy).

Można zatem ogólnie stwierdzić, że w ustawie z 1989 r. przewidziano grupę oryginalnych roszczeń służących ochronie prawa własności nieruchomości kościelnych osób prawnych, które mogą być objęte – z woli takiej osoby – postępowaniu regulacyjnemu. Nie sposób jednak przyjmować, że przynajmniej w zakresie roszczeń odszkodowawczych (art. 63 ust. 1 pkt 3 ustawy) regulacja prawna ustawy, mająca urzeczywistniać wspomnianą ochronę kościelnych osób prawnych, stanowi *lex specialis* w stosunku do ogólnych reguł statuujących obowiązek naprawienia szkody w zakresie objętym tą regulacją. De lege lata regulację roszczenia odszkodowawczego w ustawie z 1989 r. wypadnie zatem traktować jako możliwy, dodatkowy tytuł prawny dochodzenia tych roszczeń przez kościelne osoby prawne, które poniosły szkodę w związku z wydaniem wadliwej decyzji administracyjnej w odniesieniu do ich nieruchomości. Dochodzi tu zatem do zbiegu roszczeń odszkodowawczych, wynikających z art. 63 ust.

1 pkt 3 ustawy i roszczenia o naprawienie szkody przewidzianego w przepisach ogólnych. Konstruowaniu zbiegu roszczeń odszkodowawczych w omawianym zakresie nie stoi na przeszkodzie tożsamość zdarzenia prawnego, które je kreują (wydanie wadliwej decyzji administracyjnej) i taki sam cel prawny roszczenia (uzyskanie świadczenia odszkodowawczego). Chodzi tu bowiem o juredydyczną odrębność obu roszczeń wyrażająca się w odmienności ich tytułów prawnych. Konstrukcja zbiegu roszczeń odszkodowawczych oznacza możliwość wyboru przez uprawnionego odpowiedniego tytułu prawnego zgłoszonego roszczenia. Zbiegające się roszczenia mają z reguły niezależny byt prawny. Jeżeli zatem kościelna osoba prawna wystąpiła do sądu (po bezskutecznym przebiegu postępowania regulującego, art. 64 ust. 1 ustawy) z roszczeniem o naprawienie szkody wynikającym z art. 63 ust. 1 pkt 3 ustawy po terminie określonym w art. 64 ust. 2 ustawy, roszczenie takie należałoby uznać za wygasłe. Oznaczałoby to też definitywne wyłączenie możliwości ponownego skorzystania z postępowania regulacyjnego w zakresie tego samego roszczenia.

Z ustaleń obu Sądów meriti wynika to, że powodowa Parafia wskazywała jako tytuł prawny sformułowanego roszczenia odszkodowawczego ogólne przepisy o odpowiedzialności deliktowej, skoro po bezskutecznym przebiegu postępowania regulacyjnego uzyskała negatywną weryfikację decyzji z dnia 8 września 1969 r., a następnie wystąpiła z roszczeniem o naprawienie szkodą wyrządzoną wydaniem wadliwej decyzji. Ogólny reżim odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa (art. 417¹ § 2 k.c.; por. pkt III uzasadnienia) wyklucza możliwość zastosowania w takiej sytuacji prekluzji „sądowej” przewidzianej w art. 64 ust. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy uznał za nietrafne zarzuty naruszenia art. 63 ust.1 pkt 1-3 w zw. z art. 64 ust. 2 ustawy z 1989 r. i art. 417¹ § 2 k.c.

III. Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 162, poz. 1692), do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, tj. do dnia 1 września 2004 r. stosuje się m.in. przepisy art. 417 k.c. i przepisy art. 160 k.p.a. w poprzednim brzmieniu. Strona skarżąca kwestionuje stanowisko Sądu Apelacyjnego, który przyjął, że do kategorii „zdarzeń prawnych” przewidzianych w art. 5 wspomnianej ustawy zaliczać należy wydanie orzeczenia nadzorczego, potwierdzającego bezprawność zapadłej wcześniej decyzji administracyjnej. Jak ustalono, decyzja nadzorcza Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji zapadła w sierpniu 2005 r. i

stwierdzono w niej, że weryfikowana decyzja z dnia 8 września 1969 r. wydana została z rażącym naruszeniem prawa, wywołując nieodwracalne skutki prawne.

Należy stwierdzić, że źródłem powstania szkody i jednocześnie obowiązku jej naprawienia było wydanie wadliwej decyzji administracyjnej z 1969 r. Wydanie takiej decyzji było zatem działaniem bezprawnym organu administracji państwowej i stanowiło delikt uzasadniający odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa. W art. 160 § 1 k.p.a. powstanie szkody wyraźnie powiązano właśnie z wydaniem decyzji administracyjnej i nie ma powodów, aby rezygnować z tak ujętej konstrukcji deliktu de lege lata. Prawidłowość (legalność) decyzji administracyjnej może podlegać stosownej, prejudycjalnej weryfikacji jako wymogu niezbędnego dla zaktualizowania się odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Innymi słowy, decyzja weryfikacyjna organu nadzorczego stwarza możliwość skutecznego żądania naprawienia szkody (por. np. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 r., III CZP 99/06, OSN 2007, z. 6, poz.79, s. 10-11). Taka prawna możliwość dochodzenia odszkodowania może oznaczać, że powstałe wcześniej roszczenie odszkodowawcze (z chwilą wydania wadliwej decyzji administracyjnej, negatywnie zweryfikowanej) uzyskuje cechę wymagalności ze wszystkimi wynikającymi stąd konsekwencjami prawnymi.

W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r., III CZP 10/08 (nieopubl.) przyjęto, że dopuszczalna jest droga sądowa w sprawie o odszkodowanie za szkodę poniesioną na skutek wydania przed dniem 1 września 2004 r. decyzji administracyjnej, której nieważność została stwierdzona ostateczną decyzją administracyjną po tym dniu.

Użyty w art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. zwrot ustawowy – „zdarzenia i stany prawne” powinien być interpretowany przede wszystkim przy uwzględnieniu materii prawnej objętej tą ustawą. Taki jest bowiem cel wspomnianego przepisu intertemporalnego. Otóż ustawą tą objęto przede wszystkim zagadnienie podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej, przy czym – dokonując istotnych zmian w tej mierze w przepisach kodeksu cywilnego – przewidziano także odesłanie do procedury prejudycjalnego stwierdzenia niezgodności z prawem ostatecznej decyzji, której wydanie prowadziło do powstania szkody (art. 417¹ § 2 zd. 1 k.c.). W związku z tym pojęciem „zdarzeń i stanów prawnych” należy obejmować także takie stany, które odnoszą się do wspomnianych procedur weryfikujących wadliwe decyzje administracyjne. Istotny byłby tu czas definitywnego zakończenia takiej procedury. Jeżeli zatem nie doszło do takiego

zakończenia do dnia 1 września 2004 r., to – zgodnie z art. 5 k.c. ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. – w zakresie odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę spowodowaną wydaniem ostatecznej decyzji znajdzie zastosowanie przepis art. 417¹ § 2 k.c.

Wprawdzie Sąd Apelacyjny nie dokonywał szerszej analizy prawnej art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r., lecz stwierdził tylko ogólnie, że uzyskanie przez stronę powodową decyzji weryfikacyjnej w sierpniu 2005 r. „otwierało jej drogę do dochodzenia od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych na zasadach ogólnych”, należy jednak stwierdzić, iż nie doszło do naruszenia tego przepisu w wyniku jego niezastosowania w niniejszej sprawie. Istniały bowiem wystarczające podstawy do przyjęcia reżimu odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa przewidzianego w art. 417¹ § 2 k.c. a nie w art. 160 § 4 k.p.a. Zarzut naruszenia art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca okazał się zatem nieuzasadniony.

Z przedstawionych względów należało oddalić skargę kasacyjną pozwanego jako nieuzasadnioną. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 k.c. i art. 108 § 1 k.p.c.